

Traaw näta, mes soost läbikäüp nink aigu pite seda saap tahedambas tõmbama. Lükifest maad siinpool Pungeriä putut ja Jisaki keriku manu, mes Jõhwi keriku abikerik om. Siin elap üts imelik rahwaseltsikene. Meiderõiwa omma ni kui kunage Peterburi kubernemangu wenetalupoja rõiwa nink na kõnelewa ka hennekesken Wenekelt; siski nema mõistwa ka Maakeelt nink omma meie usu rahwas. Ei tia ma digede, kas nema wanast pärismaarahwast olnu, kea aigu mõõda wene keelt ja moodu wõtnu pruufida. Ea olet jo esi Maamees nink tunnet Maa-rahwa eluwiiši, jo sa sis wõit ka parembide pärra, nõuda nink äratuta, määratsest rahwa seltsist nema peas olema. Mõtle seda asja pärra, seeni kui Jõhwi alewide tulet! Jõhwi alew om päält näta õtse kui wäikene ilos liinakene. Sia tulewa kolm suurt postiteed koku: Riijast, Tallinast nink Peterburist. Seepärast ei lõpe siin reisirjate käüki ei kunage otsa. Postitõlla nink woorimehe lätwa nink tulewa ütepuhku, nink Jõhwi rahwas, et neil hainu nink kaaru willand om, pidawa palju hobesid nink teeniwa woorikäämimisega hä tiik raha. Jõhwi talumehe omma ka enambast nõuka majamehe. Kats kolm priisket hobest mehel een, kui ta kerikun käüp, nink kummagi westikarmanin hõbeuur nink siidiräti nink lindi ka bestel pääl ja ümbrel. Wast om õkwa keriku aig, kui sa johut mõõdaminema. Sis astu ka sisse kerikute, kae üliwanat kerikut, mes wääga fenaste om ehitetu, nink kuule tähelepandmisega seda selget jumalasõna, mes siin üts armas wana mees kuulutap, ke Tartu nink Wõru maal palju sõpru nink hääd mäletust om pärrajätnu. Wast tunnet wana armsat Karola Meiert ära, keda nüüd wastisen kotusen rahwas niisama armaštap nink awwustap kui muste Wõrumaal. Ent kui sa äripäiwal Jõhwi mõõda johut, sis kulle pärra, kas wana sõber kodun om,

wai kas ta wäljasõitnu, ameti töõb tallitama suure laia kihelfuna pääl, kos kats abikerikut om, kea ka tema hoole al saiswa. Peas ta kodun olema, sis astu julgede manu. Ea ei ole uhke, enge hä lahke mees, ke sinno armuga wastawõtap nink sulle mõnd hääd opust tee pääle ütten annap. Ent nüüd jätkem Jõhwi opetajat Sumalaga ja lähem jälle edesi! Maal om siinpool otsani tõine nägu, kui Tartu nink Wõru pool. Tee, lubjapae põhja pääl tetu, om kōwa nink lät kõrget mere randa mõõda paefalju pääl edesi, mes järsku mere poole allawaup. Sumal om seda kõrget kaljuweert siin merele tammis etesäednu nink merele kasku andnu (Job 38, 11): „Seeni maani peat sa tulema, ei mite eembale! Siist saani peawa so laine tõusma!“ Suwel om kõrge mere kalda päält wääga illos laia mere lainetamist näta; ent ka talwel kaep se, ke seda weel ei ole nännu, imetelemisega määrato suure mere pääle, mes talwe külm lume nink ea-waibaga om finnikatnu. Kui sa Jõhwi 12 wersta olet ära käinu, läät sa Wokka jaamast mõõda. Säält om ka Wokka mõis näta, kensk pärisheer kiik walla peremehi raharendi pääle om pandnu nink mõisatõõb sulastega tallitap, mes tema hennele tulufamb arwaw olewat, kui wanast teopäiwiga. Kos nurmemaa ni hä nink wägewa omma, kui siin, saap mõisnik raha kül jälle kätte, mes ta päiwiliste pääle kulutap, nink jääp ka weel mõni ruubel karmani; ent kun lahja maa omma, sääl ei massa kül, sedawiiši oma mõisat walitseda. Wokkast om weel päiwa teekond Narwabe. Edimält putume Sillamäe küla manu, üts wääga nägus küla mere weeren, kun suwiisel ajal Sassa rahwas, enambest Peterburist, kokutulewa meren züklema nink mere lähükese mõõda metsi jahutama nink wärsket lubwti sissetõmbama, mes liinarahwale nink mitmele tõbitsele paremb om,